

Το δίκιο το έχουν οι λαοί και όχι οι δυνάστες τους – Χειρονομία- Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Τις τελευταίες εβδομάδες λαμβάνει χώρα στην Ιρανική επικράτεια μια μαζικότατη εξέγερση με πληθώρα νεκρών και τραυματιών, με τους δρόμους της χώρας να είναι πλημμυρισμένοι από διαδηλωτές και η καταστολή σε βάρος τους να κλιμακώνεται μέρα με τη μέρα. Σε συνέχεια των μικρών ή μεγαλύτερων εντάσεων στο εσωτερικό του Ιράν τα τελευταία χρόνια (εξέγερση γυναικών το 2022 και άλλα), από τα μέσα του περασμένου Δεκέμβρη φαίνεται ότι το Ιράν βρίσκεται σε κατάσταση γενικευμένης εξέγερσης. Η υποτίμηση του ριάλ με τον πληθωρισμό και την ακρίβεια που αυτή φέρνει, το δυσβάσταχτο κόστος ζωής που πληρώνει η κοινωνική βάση, η κρατική διαφθορά καθώς και οι σειρήνες του πολέμου που ήχησαν μέσα στην Τεχεράνη το περασμένο καλοκαίρι στη σύγκρουση Ιράν-Ισραήλ, φαίνεται πως πυροδότησαν τη σημερινή κατάσταση.

Μέσα από τον γεωγραφικό χώρο της δύσης δεν είναι καθόλου εύκολο να ενημερωθεί κανείς για τα γεγονότα που εκτυλίσσονται στην Μέση Ανατολή στο τώρα, πόσο μάλλον να ακούσει τις φωνές των ίδιων των ανθρώπων που έχουν βάλει τα σώματα τους μπροστά σε έναν αγώνα ενάντια στο καθεστώς που τους στερεί την ελευθερία επί δεκαετίες. Συνάμα, τα περισσότερα ΜΜΕ μιλούν με όρους κυριαρχίας, δηλαδή από την πρώτη κιόλας στιγμή ο διάλογος που έχει ανοίξει αφορά τα κάθε λογής συστήματα εξουσίας –εσωτερικά ή εξωτερικά- που σαν αρπακτικά από τη μία και σωτήρες από την άλλη επιδιώκουν να εκμεταλλευτούν την κατάσταση προς όφελος τους. Τα μεγάλα αφεντικά του πλανήτη παζαρεύουν για την τύχη ενός λαού την ώρα που οι δρόμοι των πόλεων παίρνουν φωτιά. Η αλήθεια είναι, πως μια τέτοια ρητορική δεν είναι πρωτόγνωρη για το Ιράν μιας και ήδη από τις αρχές του 20ου αιώνα και μέχρι τα μέσα του, αποτελούσε έδαφος

προς εκμετάλλευση για την Βρετανική αυτοκρατορία, η οποία άκμασε εκείνη την περίοδο τροφοδοτούμενη σχεδόν εξ ολοκλήρου από ιρανικό πετρέλαιο. Δηλαδή στην Ιρανική γεωγραφία και τους ανθρώπους της, από τότε επιβλήθηκε ο ωμός καπιταλισμός της αρπαγής, της ασυδοσίας, και της καταστροφής προς όφελος των λίγων.

Τα επόμενα χρόνια το Ιράν γνώρισε έναν εθνάρχη (Μοσαντέκ) που εναντιώθηκε στις ξένες δυνάμεις με την εθνικοποίηση των ορυκτών πόρων, την ανατροπή του μέσω πραξικοπήματος οργανωμένο από τη CIA, μια φιλοδυτική και φιλελεύθερη δυναστεία που τον διαδέχτηκε (Παχλαβί) και τελικά, μια τεράστια κοινωνική εξέγερση που ζητούσε και εν τέλει κατόρθωσε της πτώση της το 1979. Η εξέγερση αυτή, αν και ξεκίνησε από τα μεσαία στρώματα γρήγορα εξαπλώθηκε στην εργατική τάξη και ευρύτερα στον Ιρανικό λαό. Στο διάστημα που μεσολάβησε της πτώσης του σάχη και πριν την εγκατάσταση του Χαμεϊνί στην εξουσία οι βιομηχανικοί εργάτες ανέλαβαν τα εργοστάσια και οργανώθηκαν σε

εργατικά συμβούλια. Με την ίδρυση της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν και την θέσπιση θρησκευτικού νόμου, διαλύονται μια σειρά από ενέργειες των ανθρώπων που είχαν λάβει μέρος στην εξέγερση και προσπαθούσαν να οργανώσουν τη ζωή τους χωρίς δυνάστες. Σήμερα, μετράμε 46 χρόνια από την εγκαθίδρυση ενός θεοκρατικού καθεστώτος που στερεί βασικές ελευθερίες στους ανθρώπους του. Με βάση όλα τα παραπάνω, τα αίτια της σημερινής εξέγερσης εκτός από οικονομικά είναι πολιτικά και πολιτισμικά.

Φαίνεται πως όταν κανείς προσπαθεί να δει την ιστορία του Ιράν τον τελευταίο αιώνα, παρατηρεί εκτεταμένες περιόδους καταδυνάστευσης που ακολουθούνται από φωτεινές περιόδους εξέγερσης. Έτσι, η ιστορία γράφεται από τους απλούς ανθρώπους που κινητοποιούνται και τις κοινωνίες που εξεγείρονται, και όχι από τους δυνάστες και τις ορέξεις τους.

Παρακολουθώντας κανείς τις αναλύσεις των δυτικών σχολιαστών για τα τελευταία γεγονότα, παρατηρεί την ύπαρξη δύο στρατοπέδων. Από τη μία αυτοί που θεωρούν τον δυτικό φιλελευθερισμό ως το ιδανικότερο σύστημα για οποιαδήποτε κοινωνία και υποστηρίζουν την επέμβαση της δύσης με σκοπό την ανατροπή του καθεστώτος στο Ιράν και από την άλλη αυτοί που με όχημα τον αντιιμπεριαλισμό υποστηρίζουν ότι ο ρόλος του καθεστώτος ενάντια στον άξονα ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ πρέπει πάση θυσία να διατηρηθεί και άρα να μείνουν στην εξουσία οι μουλάδες. Οι δεύτεροι μάλιστα φτάνουν στο σημείο να θεωρούν τις κινητοποιήσεις προϊόν συνωμοτικής δράσης μυστικών υπηρεσιών της Δύσης. Στην πραγματικότητα το ένα στρατόπεδο τροφοδοτεί το άλλο και κανείς δεν βλέπει πέρα από τη μύτη του.

Η δυτικόφιλη μεριά δικαιολογεί σύγχρονες αποικιοκρατικού τύπου παρεμβάσεις από μεριάς ΗΠΑ με ωμή παρέμβαση στα εσωτερικά μιας άλλης χώρας με σκοπό την ανατροπή του καθεστώτος. Όσοι υποστηρίζουν αυτή τη θέση βλέπουν στο πρόσωπο λαών με διαφορετική θρησκεία, κουλτούρα και θέαση για τον κόσμο, κατώτερους που χρήζουν κηδεμόνευσης από εμάς τους πολιτισμένους, παραβλέποντας ότι σε καμία χώρα, όσο κακό και να ήταν το καθεστώς που ανέτρεψαν οι ΗΠΑ τα πράγματα δεν πήγαν

καλά. Αντιθέτως εντάθηκαν εσωτερικές διαμάχες, άνθισαν εμφύλιοι πόλεμοι και αρπάχτηκαν πολύτιμοι φυσικοί πόροι. Επομένως όσοι κόπτονται για το καλό του Ιράν και προσβλέπουν σε παρέμβαση Τραμπ είναι ή υποκριτές ή ηλίθιοι.

Στο άλλο στρατόπεδο τα πράγματα είναι πιο σύνθετα καθώς όσοι και όσες βλέπουν στο καθεστώς Χομεϊνί το πρόσωπο της Αντίστασης στον λεγόμενο Άξονα του κακού και υπονομεύουν τις κινητοποιήσεις στο εσωτερικό της χώρας είναι άνθρωποι που ανήκουν στο χώρο της ευρύτερης Αριστεράς και θεωρητικά είναι υπέρ των καταπιεσμένων και αδύναμων αυτού του κόσμου. Κολλημένοι σε μια αντιιμπεριαλιστική και δήθεν γεωπολιτική ανάλυση, λένε πάνω κάτω : δεν μας νοιάζει αν οι Ιρανοί και Ιρανές υποφέρουν και θέλουν να πέσει το καθεστώς, εμείς είμαστε υπέρ του γιατί είναι ενάντια στο ΝΑΤΟ. Άνθρωποι που τάσσονται με το δίκιο των λαών και των επαναστάσεων γίνονται φανατικοί υποστηρικτές ενός θεοκρατικού και αυταρχικού κράτους. Αυτό που εμείς υποστηρίζουμε στην τελική είναι ότι το

Ιρανικό κράτος δεν έχει ανάγκη την δική μας υποστήριξη για να αμυνθεί της Δύσης. Διαθέτει στρατό, ρουκέτες και πυρηνικές κεφαλές. Οι ιρανοί και ιρανές που εξεγείρονται για μια καλύτερη ζωή με τα όπλα του καθεστώτος στραμμένα πάνω τους, αυτοί χρειάζονται την υποστήριξή μας.

Σε αυτό που συγκλίνουν δυστυχώς για εμάς τα δύο στρατόπεδα είναι η ενίσχυση του Κράτους ως θεσμού κυριαρχίας. Οι φιλελεύθεροι με την επέκταση του δίκιού του ισχυρού, δίνουν την δυνατότητα στα δυτικά κράτη να παρεμβαίνουν ωμά σε άλλα για να προωθήσουν δικά τους συμφέροντα και οι δε ‘‘αντιιμπεριαλιστές’’ δέχονται την συντριβή της εξέγερσης από το ιρανικό κράτος για να διατηρήσει τον ρόλο του ως περιφερειακή δύναμη αντίστασης στον άξονα Αμερική- Ισραήλ. Αυτή η επέκταση της ισχύος του Κράτους και η δυνατότητα του σε καταστάσεις που θεωρεί έκτακτες να ενεργεί με ωμή βία χωρίς κανόνες και δεσμεύσεις μας φέρνει βήμα βήμα πιο κοντά στον πόλεμο. Άλλωστε και στην δική μας πραγματικότητα η δήλωση Μητσοτάκη ότι δεν είναι η ώρα να εξεταστεί η νομιμότητα της επέμβασης Τραμπ στην Βενεζουέλα και της σύλληψης Μαδούρο φανερώνει ακριβώς αυτό. Σε ένα πλαίσιο Ευρωπαϊκών επανεξοπλισμών, υποχρεωτικότητα θητείας και ενίσχυσης στρατών είναι φανερό ότι το κράτος δεν χρειάζεται να μας πείσει πως όλα αυτά είναι για το καλό μας. Αρκεί να αποφασίσει, να διατάξει και να το επιβάλλει.

Σε αυτό το σημείο κλείνοντας οφείλουμε να πούμε που στεκόμαστε εμείς σε όλα αυτά και τι προτείνουμε να γίνει. Η αντίσταση στην δική μας γεωγραφία και η οικοδόμηση ενός διεθνιστικού κινήματος αλληλεγγύης στους λαούς και όχι στις Μεγάλες Δυνάμεις, περιφερειακές ή μη. Η εναντίωση στην στρατόκαυλη και φιλοπόλεμη ρητορεία και ο πόλεμος σε όσους θέλουν να μας δουν σε φέρετρα τυλιγμένα με σημαίες είναι καλές λύσεις για ένα αντιπολεμικό και φιλειρηνικό κίνημα. Ωστόσο, επειδή δεν βρισκόμαστε ανάμεσα σε ρουκέτες που πέφτουν και συντρίμια, οι όποιες παραινέσεις σε λαούς που βιώνουν αυτά μοιάζουν αχρείαστες. Γι’ αυτό και πολύ καλύτερα από όσα θα μπορούσαμε

να προτείνουμε να γίνουν στην Μ. Ανατολή, τα πραγματοποιούν εδώ και χρόνια οι επαναστατημένοι Κούρδοι και Κούρδισες στην Β. και Α. Συρία και συγκεκριμένα στην περιοχή της Ροζάβας. Βρισκόμενοι κυριολεκτικά ανάμεσα σε συμπληγάδες δηλαδή το συριακό κράτος και μεγάλες δυνάμεις που το στηρίζουν και στήριζαν από τη μία (Ρωσία, ΗΠΑ) και το καθεστώς Ερντογάν από την άλλη, έχουν καταφέρει μια επανάσταση στον δυοίωνο 21ο αιώνα και μάλιστα σε μια περιοχή τέτοιας έντασης και συμφερόντων.

Συνοπτικά, έχοντας εγκαταλείψει τον εθνικοαπλευθερωτικό αγώνα και την δημιουργία δικού τους κράτους, έχουν κινηθεί έξω από τα όρια του, χρησιμοποιώντας τα εδάφη που έχουν απελευθερώσει για την οικοδόμηση μιας διαφορετικής πραγματικότητας που χωράει πολλούς κόσμους. Συνύπαρξη διαφορετικών εθνοτήτων και θρησκευμάτων, αγώνες και θεσμίσεις ενάντια στην πατριαρχία δημιουργώντας ένα διαφορετικό πλαίσιο από αυτό που ζουν γυναίκες λίγα μίλια έξω από την Ροζάβα και συνύπαρξη με την φύση και τους φυσικούς πόρους (πετραιοπηγές) με διαφορετικό τρόπο από τις λεηλασίες που αφήνει πίσω του ο νεοφιλελευθερισμός. Αυτό το υπαρκτό αντιπαράδειγμα οργάνωσης της ζωής μακριά από κράτη, ιμπεριαλιστικά ή μη, και ειρηνικής συνύπαρξης των λαών, αντί να διασπείρεται σε όλη την περιοχή με την ελπίδα να λύσει τα μακράιωνα προβλήματά της βρίσκεται στην πιο κρίσιμη φάση της ύπαρξης του. Το τελευταίο διάστημα, το νέο καθεστώς Τζολάνι στην Συρία με την υποστήριξη Τραμπ, έχοντας στρατολογήσει συμμορίες τζιχαντιστών μαζί με το τουρκικό κράτος κινούνται ενάντια των απελευθερωμένων εδαφών της Ροζάβας απειλώντας την ύπαρξη της. Οι Κούρδοι και Κούρδισες αντάρτισσες έχουν υπερασπιστεί το έδαφος και τις ιδέες τους με γενναιότητα στο παρελθόν και έτσι θα κάνουν και τώρα. Άλλωστε με την δεκάχρονη και πλέον δράση τους έχουν δείξει σε όλους ότι ο κόσμος χωρίς κράτος και καπιταλισμό με ειρήνη και συνεργασία μεταξύ λαών είναι εφικτός. Μακριά από την λογική των στρατοπέδων του λιγότερου κακού δυνάστη, οι λαοί νικούν παίρνοντας τη ζωή τους στα χέρια τους.

Χειρονομία- Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Ιανουάριος 2026